

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **MEDICON a. s.**, se sídlem Antala Staška 1670/80 Praha 4 proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 619/28, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. **Žalovaný j e p o v i n e n rozhodnout o „dodatečném vyúčtování daně“ podaném žalobcem dne 23. 9. 2010, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 2.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal, aby soud uložil Finančnímu úřadu pro Prahu 4 povinnost vydat rozhodnutí v řízení o dodatečném vyúčtování daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008, které podal žalobce dne 23. 9. 2010. V průběhu řízení vedeného o žalobě před zdejším soudem došlo s účinností zákona č. 456/2011 Sb. o finanční správě České republiky ke dni 1. 1. 2013 k přenesení působnosti Finančního úřadu pro Prahu 4 na Finanční úřad pro hlavní město Prahu. Ačkoli je si soud vědom toho, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti závisí postavení správního orgánu na tom, jak ho označí žalobce, je v dané věci zřejmé, že původně označený správní orgán má zákonného právního nástupce. Proto soud nevyzýval žalobce k novému označení žalovaného, ale vzhledem k organizační změně za žalovaného

považoval dále Finanční úřad pro hlavní město Prahu, protože se k 1.1.2013 stal procesním nástupcem žalovaného Finančního úřadu pro Prahu 4.

Žalobce uvedl, že dne 8. 1. 2010 podal vyúčtování daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně za část zdaňovacího období roku 2008, tj. od 1. 10. 2008 do 31. 12. 2008. Jednalo se o řádné vyúčtování, ačkoli bylo podáno opožděně. V tomto vyúčtování žalobce uvedl jako svou odvodovou povinnost částku 2 091 585,- Kč. Žalobce podal vyúčtování jen za uvedenou část zdaňovacího období roku 2008, neboť ve zbytku tohoto období srážky neprováděl. Dne 23. 9. 2010 podal žalobce vyúčtování daně z příjmů fyzických osob, které je třeba chápat jako dodatečné vyúčtování. Toto podání avizoval žalovanému předem jako tzv. „dodatečné daňové přiznání“. Toto podání žalobcem kvalifikované jako dodatečné vyúčtování daně (dále jen „dodatečné vyúčtování daně“) podal žalobce za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků. Tento zákon nepamatuje na případy, kdy bylo dodatečně třeba změnit posouzení daně z příjmů fyzických osob vybíraných srážkou podle zvláštní sazby daně na základě podání plátce. Možnost podání dodatečného vyúčtování však naopak upravuje ustanovení § 141 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, účinného od 1. 1. 2011. Nedostatek právní úpravy je však podle žalobce třeba překlénout výkladem se zřetelem na postup, který vede ke správnému a úplnému zjištění a stanovení daně. Pokud zákon o správě daní a poplatků (dále také „ZSDP“) umožňoval, aby již jednou pravomocně stanovená daňová povinnost byla změněna (§ 46 odst. 7 ZSDP) dodatečným daňovým přiznáním nebo hlášením podle § 41 ZSDP, lze analogicky podat i dodatečné vyúčtování daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně, je-li nástrojem stanovení daně právě vyúčtování. Jestliže podání ze dne 23. 9. 2010 nebylo jako dodatečné vyúčtování označeno, bylo tomu tak proto, že tiskopis pro tento účel nebyl v dané době k dispozici. Přípustnost dodatečného vyúčtování daně přitom dokládá správní praxe dalších správců daně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Ans 1/2005-57 ze dne 28. 4. 2005). Žalobce dále odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku čj. 2 Afs 95/210 – 78 ze dne 27. 1. 2011, podle něhož plátce daně může podat dodatečné vyúčtování obdobně jako dodatečné přiznání daně podle ustanovení § 41 ZSDP, jakkoli tento zákon o dodatečném vyúčtování daně nehovoří. Žalobce dále podotkl, že prekluzivní lhůta podle ustanovení § 69 ZSDP přitom ještě neuplynula. Z citovaného rozsudku žalobce dovozuje, že ustanovení § 41 ZSDP umožňovalo i možnost podání dodatečného vyúčtování a tedy i dodatečného stanovení daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně na základě podání daňového subjektu. Žalobce má s ohledem na dosud vydaná rozhodnutí za to, že žalovaným stejně jako Finančním ředitelstvím pro hlavní město Prahu o podaném dodatečném vyúčtování dosud nebylo rozhodnuto, ač se tak stát mělo. Žalobce dále uvedl, že společně s dodatečným vyúčtováním podal žádost o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně. Žádost však byla žalovaným dne 26. 11. 2010 zamítnuta a posléze Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu uvedlo, že žádost bude posouzena v rámci přezkumu rozhodnutí čj. 7222/10-1100-106157 ze dne 7. 6. 2010. V rozhodnutí ze dne 15. 4. 2011 žalovaný dále uvedl, že žádost o vrácení omylem zaplacené daně bude společně s dodatečným vyúčtováním posouzena podle svého obsahu jako podnět k přezkoumání rozhodnutí o odvolání ze dne 7. 6. 2010 a projednána společně s žádostí o přezkoumání rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 12. 2010.

Dne 23. 5. 2011 podal žalobce žalovanému podnět na ochranu proti nečinnosti stran nevydání rozhodnutí o podaném dodatečném vyúčtování daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby. Sdělením ze dne 8. 6. 2011 žalovaný oznámil žalobci, že podnět byl odložen a dále uvedl, že dodatečné vyúčtování bylo postoupeno nejdříve

odvolacímu orgánu, který věc vrátil místně příslušnému správci daně zpět k rozhodnutí. Žalovaný proto nečinnost správce daně ve věci neshledal. Podle názoru žalobce bylo v souladu s ustanovením § 21 odst. 1 ZSDP zahájeno řízení o dodatečném vyúčtování daně. Z okolností je přitom zřejmé, že žalobce zamýšlel zahájit samostatné řízení o tomto vyúčtování. Pokud by žalobce zamýšlel doplnit své podání ze dne 23. 6. 2010, označené jako „žádost o vrácení omylem zaplacené daně“, býval by připojil dodatečné vyúčtování přímo ke svému podání ze dne 17. 9. 2010, kterým odpovídal na výzvu žalovaného ze dne 13. 9. 2010. Pokud měl žalovaný pochybnosti o tom, zda dodatečné vyúčtování představuje dle vůle žalobce samostatně učiněné podání, měl žalobce vyzvat k odstranění těchto pochybností. Skutečnost, že tak žalovaný neučinil, nemůže jakkoli ospravedlnit nečinnost žalovaného. Postup, v němž žalovaný předal dodatečné vyúčtování příslušnému finančnímu orgánu, který se má zabývat žádostí žalobce o přezkum rozhodnutí, nelze vnímat jako formální ukončení řízení ve smyslu daňového řádu. Podle názoru žalobce byly prostředky k ochraně proti nečinnosti vyčerpány. Jestliže žalovaný nevydal ve lhůtě do 30 dnů od doručení podání výzvu k odstranění pochybností, nezbývalo než přistoupit ke stanovení daně podle ustanovení § 46 ZSDP, resp. ustanovení § 143 a § 144 ve spojení s ustanovením § 235 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Od nabytí účinnosti daňového řádu - dnem 1. 1. 2011 - lze v řízeních do té doby neskončených pokračovat pouze podle nové úpravy. Podle ustanovení § 143 a násl. daňového řádu proto měl žalovaný doměřit z moci úřední daň na základě podaného dodatečného vyúčtování. Ustanovení § 144 a ustanovení § 235 daňového řádu pak upravují postup, v němž správce daně doměřuje daň ve výši tvrzené daňovým subjektem. Žádný z těchto postupů žalovaný nepoužil, pročež je podle žalobce bezdůvodně nečinný.

Dne 22. 11. 2011 předložil na výzvu soudu žalovaný vyjádření k obsahu žaloby. Zde konstatoval, že po provedené daňové kontrole, na základě které vyměřil žalobci daň ve výši 363.097,- Kč mimo penále a po potvrzení tohoto rozhodnutí v odvolacím řízení, obdržel dne 25. 6. 2010 od žalobce podání označené jako „Žádost o vrácení omylem zaplacené daně“. Podání však žalovaný posoudil jako vadné a vyzval žalobce, aby sdělil, co přesně navrhuje, zejména žádá-li o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby. V odpovědi na tuto výzvu žalobce uvedl, že se v daném případě nejedná o žádost o obnovu řízení ani o žádost o vrácení přeplatku a podání mělo směřovat k tomu, aby žalovaný vydal rozhodnutí, jímž rozhodne, zda měl žalobce jako plátce srazit a odvést daň nebo zda se jednalo o příjmy fyzické osoby jako tichého společníka. Žalobce dále uvedl, že v nejbližších dnech doplní řízení o dodatečné vyúčtování. Po předložení „dodatečného“ vyúčtování žalobcem dospěl žalovaný k závěru, že bylo ve věci již pravomocně rozhodnuto a řízení o shora uvedené žádosti rozhodnutím ze dne 27. 10. 2010 zastavil. O odvolání podaném proti tomuto rozhodnutí rozhodlo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu tak, že mu zčásti vyhovělo. Dne 31.12. 2010 žalobcem podaná „žádost o přezkum rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 7. 6. 2010“ pak byla posouzena jako žádost o přezkoumání rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně, a to oběma vyššími stupni finančních orgánů. Podnět na ochranu proti nečinnosti žalovaného podaný žalobcem dne 23. 5. 2011 byl finančním ředitelstvím jako nedůvodný odložen. Žalovaný konstatoval, že při správě předmětné daně postupoval vždy bez zbytečného odkladu a žádné nečinnosti se nedopustil. Tvrdí-li žalobce, že žalovaný měl v souladu s principem analogie posoudit ve smyslu ustanovení § 69 ZSDP jeho podání jako dodatečné vyúčtování daně, pak toto tvrzení postrádá logiku, neboť právě podle ustanovení § 41 odst. 4 písm. b) ZSDP by takové dodatečné vyúčtování bylo podáno neplatně. Nelze jej totiž podat v případech, kdy je uplatňováno snížení základu daně v důsledku snížení výnosů či uskutečněných zdanitelných plnění nebo

zvýšení nákladů či přijatých zdanitelných plnění, o kterých bylo pravomocně rozhodnuto v odvolání nebo v mimořádném opravném prostředku, tedy v žalobcově případě.

V replice ze dne 2. 2. 2012 k tomuto vyjádření uvedl dále žalobce, že považuje za zcela nedostatečné a povrchní zdůvodnění žalovaného, proč bylo dodatečné vyúčtování daně spojeno se žádostí o přezkum rozhodnutí finančního ředitelství, tvrdí-li žalovaný, že toto spojení bylo „logické“. Dále žalobce uvedl, že je třeba respektovat samostatnost a rozdílnost dodatečného vyúčtování daně na straně jedné a mimořádných opravných prostředků na druhé straně.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Ze zprávy o výsledku kontroly založené ve správním spisu vyplývá, že ve dnech 6. 1. – 29. 1. 2010 proběhla u žalobce daňová kontrola, na základě které žalovaný posléze předepsal podle ustanovení § 69 odst. 1 ZSDP k přímému placení částku ve výši 363.097,- Kč. Proti daňovému výměru se žalobce odvolal a Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu toto odvolání rozhodnutím ze dne 7. 6. 2010 zamítlo. Dne 25. 6. 2010 obdržel žalovaný žalobcovu „Žádost o vrácení omylem zaplacené daně“, kterou zdůvodnil tím, že daň již zaplacenou jiným daňovým subjektem odvedl omylem jako srážkovou daň. Dne 13. 9. 2010 vyzval žalovaný žalobce k odstranění vad podání, neboť dle žalovaného nebylo z podání žalobce zřejmé, čeho se domáhá. Zde žalobce poučil, že dosáhnout změny pravomocného rozhodnutí o dani lze pouze cestou mimořádného opravného prostředku a vyzval jej ke sdělení, zda se domáhá obnovy řízení nebo vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně. Přípisem ze dne 17. 9. 2010 žalobce v odpověď na předchozí výzvu k odstranění vad podání uvedl, že předchozí žádost není ani žádostí o vrácení přeplatku, ani žádostí o obnovu řízení. Podle žalobce se mělo jednat o podnět podle ustanovení § 56 ZSDP. Dále žalovaného informoval o tom, že v nejbližších dnech podá dodatečné daňové přiznání, které platbu srážkové daně již nezahrne.

Dne 27. 10. 2010 žalovaný rozhodl o zastavení řízení zahájeného shora uvedenou žádostí s odůvodněním, že ve věci daně z příjmů fyzických osob bylo již pravomocně rozhodnuto nadřízeným správním orgánem. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal k Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu, které věc vrátilo zpět žalovanému k rozhodnutí pro splnění podmínek podle ustanovení § 116 odst. 3 daňového řádu. Dne 15. 4. 2011 pak žalovaný vydal rozhodnutí, v němž odvolání proti zastavení řízení částečně vyhověl, částečně je zamítl. Řízení o žádosti o vrácení omylem zaplacené daně proto dále pokračovalo.

Dne 23. 9. 2010 obdržel žalovaný podání žalobce na předtištěném tiskopisu avizované „Vyúčtování daně vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008“ žalobcem avizované a dále označované jako „dodatečné vyúčtování“, tj. dodatečné vyúčtování daně. Dne 18. 1. 2011 podal žalobce Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu žádost o přezkoumání jeho rozhodnutí čj. 38582/10/00451107761 ze dne 7. 6. 2010, jímž zamítl odvolání proti platebnímu výměru žalovaného ze dne 4. 2. 2010. Po výzvě k doplnění žádosti o přezkoumání tohoto rozhodnutí a jeho doplnění žalobcem byla tato předložena Generálnímu finančnímu ředitelství, které ve svém sdělení ze dne 7. 7. 2011 uzavřelo, že ve smyslu ustanovení § 121 daňového řádu není dán důvod k nařízení přezkumu rozhodnutí ze dne 7. 6. 2010 o odvolání proti platebnímu výměru a že daňový subjekt nebyl v průběhu daňového řízení zkrácen na svých právech.

Současně s dodatečným vyúčtováním daně podal žalobce dne 23. 9. 2010 žádost o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 11. 2010 žádost zamítl s tím, že vratitelný přeplatek u této daně nevznikl. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí sice vzal v potaz, že žalobce předložil slovy žalovaného „opravné vyúčtování“ s nulovou daní, předtím bylo však rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 7. 6. 2010 pravomocně daň stanovena ve výši 2.454.682,- Kč. Ke snížení daňové povinnosti tedy nedošlo a nevznikl tím ani přeplatek. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu toto odvolání rozhodnutím ze dne 19. 4. 2011 zamítlo.

Dne 23. 5. 2011 podal žalobce žalovanému podnět na ochranu proti nečinnosti podle daňového řádu. Zde žalobce konstatoval, že v případě dodatečného vyúčtování daně vybírané zvláštní sazbou správce daně nepostupoval formálně v řízení, které bylo podle ustanovení § 21 zákona o správě daní a poplatků zahájeno, ale pouze postoupil toto dodatečné vyúčtování Generálnímu finančnímu ředitelství společně se žádostí o přezkum rozhodnutí žalovaného. Žalobce dovodil, že podáním dodatečného vyúčtování dne 23. 9. 2010 bylo zahájeno řízení o tomto vyúčtování. Správce daně o podaném dodatečném vyúčtování dosud nerozhodl a řízení nijak neukončil. Žalobce uvedl, že podle ustanovení § 21 ZSDP bylo zahájeno řízení o podaném dodatečném vyúčtování, které dosud správce daně zákonem předvídaným způsobem neukončil, neboť pouze neformálně předal vyúčtování příslušnému finančnímu orgánu, který má rozhodnout o žádosti o přezkum rozhodnutí ze dne 7. 6. 2010. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu podnět k opatření proti nečinnosti podle ustanovení § 38 daňového řádu odložilo s odůvodněním, že bylo-li dodatečné vyúčtování daně vráceno zpět místně příslušnému správci daně a posouzeno obsahově jako součást žádosti o přezkumné jednání, nelze takový postup kvalifikovat jako nečinnost správce daně.

Městský soud v Praze posoudil důvodnost žaloby a rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 soudního řádu správního) bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (viz ustanovení § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Žalobce nečinnost žalovaného spatřuje v tom, že dosud nebylo rozhodnuto o „dodatečném vyúčtování daně“, které podal dne 23. 9. 2010. Podle ustanovení § 79 odst. 1 soudního řádu správního platí, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně před nečinností, se může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že závěr o nečinnosti správního orgánu přichází v úvahu jen tehdy, jestliže je zjištěno, že správní orgán byl daném případě povinen vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení. Soud se proto zabýval otázkou, zda byl žalovaný povinen rozhodnout o „dodatečném vyúčtování daně“ podaném žalobcem dne 23. 9. 2010.

Ustanovení § 41 odst. 1 ZSDP (zákona účinného do 31. 12. 2010, tedy v době podání tohoto vyúčtování) upravuje možnost podání dodatečného daňového priznání nebo hlášení pro případ zjištění, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost. V tomto případě je daňový subjekt povinen dodatečné daňové priznání či hlášení předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění. Podle čtvrtého odstavce písm. b) téhož ustanovení platí, že dodatečné daňové priznání nebo hlášení

nelze platně podat, je-li uplatňováno snížení základu daně v důsledku snížení výnosů (příjmů) či uskutečněných zdanitelných plnění nebo zvýšení nákladů (výdajů) či přijatých zdanitelných plnění, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto v odvolání nebo v mimořádném opravném prostředku.

Stran aplikace tohoto ustanovení lze přisvědčit tvrzení žalobce, podle něhož je plátec daně oprávněn podat dodatečné vyúčtování daně analogicky jako je tomu v případě podání dodatečného daňového přiznání podle ustanovení § 41 odst. 1 ZSDP, neboť Nejvyšší správní soud výkladem zákona dovodil, že hovoří-li zákon o dodatečném daňovém přiznání, je třeba jím rozumět i dodatečné vyúčtování daně. Ze správního spisu vyplývá, že přípisem ze dne 17. 9. 2010 v odpovědi žalobce na předchozí výzvu žalovaného mj. uvedl, že v nejbližších dnech podá žalovanému „dodatečné daňové přiznání“. Nadto avizoval, že z přiznání vyplyne přeplatek, o jehož vrácení žalobce požádá. Dne 23. 9. 2010 bylo žalovanému současně s „Žádostí o vrácení omylem zaplacené daně“ podáno na tiskopise „Vyúčtování daně vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně“ (resp. dodatečné vyúčtování daně). Dle názoru soudu bylo třeba toto dodatečné vyúčtování daně posoudit ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1Afs 95/2010 – 78 jako dodatečné daňové přiznání podle ustanovení § 41 odst. 1 ZSDP. Tento závěr vyplývá ze skutečnosti, že podání tohoto dokumentu žalobce avizoval jako „dodatečné daňové přiznání“. Informoval-li žalobce v předstihu o brzkém podání „dodatečného daňového přiznání“, bylo třeba spatřovat v označení „dodatečné daňové přiznání“ v kombinaci s následným podáním předtištěného tiskopisu vyúčtování daně vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně (dle ustanovení § 69 ZSDP) právě vůli k podání dodatečného vyúčtování daně ve smyslu shora uvedeného judikátu Nejvyššího správního soudu. Nadto přitom nelze posouzení tohoto podání žalovaným jako žádosti o přezkum rozhodnutí rozumně zdůvodnit. Měl-li žalovaný podle ustanovení § 2 odst. 7 ZSDP posoudit podání podle jeho skutečného obsahu, nelze dle názoru soudu podání tiskopisu vyúčtování daně chápat jako žádost o přezkoumání rozhodnutí podle ustanovení § 55b ZSDP, protože jakkoli forma podání neodpovídala zcela jejímu optimálnímu označení, tj. „dodatečné vyúčtování daně“, z hlediska obsahu nelze nijak usoudit na to, že by podáním vyplněného tiskopisu bylo žádáno o přezkum rozhodnutí, k čemuž posléze beztak žalobcovou výslovnou žádostí podanou dne 31. 12. 2010 došlo. S odkazem na ustanovení § 21 odst. 1 ZSDP proto došel soud k závěru, že podáním dodatečného vyúčtování daně bylo zahájeno řízení o tomto vyúčtování. Měl-li žalovaný pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného dodatečného daňového přiznání (resp. dodatečného vyúčtování daně), resp. vyplýval-li z tohoto vyúčtování přeplatek na dani, měl ve lhůtě do 30 dní od jeho podání zahájit postup k odstranění pochybností podle ustanovení § 43 ZSDP (vytýkácí řízení). Na tomto závěru nic nemění ani úprava ustanovení § 41 odst. 6 ZSDP, podle něhož se dodatečná daňová přiznání podávají na tiskopisech, které však musí být výslovně v záhlaví označeny jako dodatečné, nebyl-li k dispozici tiskopis pro řádné podání dodatečného vyúčtování daně.

Jestliže podáním ze dne 23.9.2010 bylo zahájeno řízení, musí správní orgán řízení takto zahájené dokončit zákonem předpokládaným způsobem a o tomto podání vydat rozhodnutí.

Řízení zahájené podáním dodatečného vyúčtování daně pokračovalo i nadále, a to i po účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu dne 1. 1. 2011. Protože soud je v řízení o ochraně proti nečinnosti povinen rozhodovat na základě skutkového stavu trvajícího v době rozhodnutí soudu, je třeba posoudit, zda řízení rovněž podle stávající procesní úpravy pokračuje. Z přechodného ustanovení § 264 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že řízení zahájená podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti daňového řádu dokončí a

práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení daňového řádu, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.

Soud proto konstatuje, že žalovaný je nečinný v řízení zahájeném dne 23. 9. 2010 podáním dodatečného vyúčtování daně, protože ve věci nevydal rozhodnutí, ač tak měl učinit. Podanou žalobu proto posoudil jako důvodnou a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. V řízení na ochranu proti nečinnosti nepřísluší soudu nařídit, jak má správní orgán rozhodnout. Je třeba s přihlédnutím k vyjádření žalovaného o nepřípustnosti podání pro úplnost konstatovat, že je na správním orgánu, aby posoudil podmínky pro podání dodatečného daňového přiznání z 23.9.2010 a ve věci rozhodl. Každé rozhodnutí, které je výsledkem úvahy správního orgánu o návrhu, jehož podáním je zahájeno správní řízení, je třeba považovat za rozhodnutí ve věci samé, bez ohledu na jeho formu či výrok.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu za soudní poplatek ve výši 2000,-Kč. Ze soudního spisu nevyplývaly žádné další žalobcem důvodně vynaložené náklady. Soud proto ve věci nákladů řízení rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu